

Ангел Каралийчев
Главата и опашката

Тръгна магарешката глава на път. Навърви се подире и опашката.

– Къде отиваме? – попита опашката.

– Бягаме – отвърна главата.

– Защо бягаме?

– Бягаме от циганина, нашия господар. Снощи, като се върнахме в къщи от пазар, чух циганката.

– Манго – рече тя, – кога родя три циганчета, на какъв занаят ще ги дадеме?

– Ще ги направиме свирачи, да свирят по хората и сватбите.

– Ами кой ще носи тъпана?

– Най-малкото ще го носи и ще удря с една бухалка.

– Лесна работа. Ти не бери грижа. Като родиш циганчетата, аз ще одера кожата на магарето и ще направя от нея тъпан.

– Не коли магарето! – викна циганката. – Кой ще пренася яйцата на пазара?

– Аз ще ги нося! – отговори циганинът. – А магарето ще заколя, защото нощем очите му не виждат. Като минава по моста, може да падне в реката и да се удави. Ще иде и кожата му туй за туй.

– Ето защо, като чух тоя разговор, реших да бягам – каза магарешката глава.

Опашката, която цял живот беше пъдила мухите и мислеше, че това е най-важната работа в живота, избухна.

– Ох ти, главо магарешка! Ето докъде ме доведе с твоята слепота! Цял живот съм вървяла подире ти, хиляди мухи съм избила, за да те пазя от тях, а ти какво направи? Ослепя на старини. Не съм съгласна повече да вървя подире ти. Отсега нататък аз ще те водя!

– Добре – рече главата, – ти ме води!

Тръгна опашката напред. Отби се от утъпкания път, удари през ниви, през ливади, през трънливи поляни, слепешката право към дълбоката река.

И нали нямаше очи – удави магарето.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9064>]